

El Mas Ventós és conegut per la serena elegància de les seves galeries.

allò que tal vegada ells no respectarien. Per això sorprèn que, en el cas del Mas Ventós d'Olot, sigui la mestressa la que demani a la Direcció General del Patrimoni Artístic de Catalunya que la seva casa sigui declarada monument, i insti també de la municipalitat el suport necessari per obtenir aquesta declaració. Es tracta d'una rara —i exemplar— actitud cívica que convindria divulgar per si troba imitadors.

Situat als afores d'Olot, prop de Sant Cristòfol les Fonts, arran del camí que mena a Santa Pau, el Mas Ventós és conegut i inconfusible per la seva arquitectura singular i per la serena elegància de les seves galeries. Els Serveis Tècnics de l'Ajuntament d'Olot, en l'informe favorable a la seva declaració com a Monument d'interès comarcal, diuen que en el Mas “hi radica la contundència i concreció de la seva implantació en el territori, d'una subtil intel·ligència, i la composició arquitectònica amb doble façana, recreada en una rica i complexa seqüència d'espais externs”. Llenguatge generós, però sens dubte massa tècnic per explicar el misteri d'aquesta casa i la seva inefable bellesa, el punt dolç de perfecció assolida per la seva insòlita combinació de línies i volums.

Sortosament, però, el Mas Ventós i el seu entorn han tingut un glossador immillorable en la persona de Joan Teixidor, casat amb la propietària de la casa. Fa uns mesos, al *Quadern d'El País*, el poeta escrivia un article que començava així: “Passo hores i hores a les grans galeries que a dos costats del quadrilàter perfecte de la casa s'obren al paisatge. Les vuit arcades de llavant són una mica feixugues i donen al jardí frondós i al mur negre de pedra volcànica que tanca l'heretat. Tot és com una cambra de verd on canten els ocells i la visió es fa íntima. Les set arcades de ponent són més esveltes i es recolzen graciosament sobre els pilars historiats. Constituïxen un marc precís per a la visió, que ara té molt camp per córrer cap als sembrats i les muntanyes del fons...”

Si els arguments històrics i arquitectònics no fossin suficients —que ho són—, les pàgines admirables que Joan Teixidor li ha dedicat podrien acabar de fer el pes perquè el Mas Ventós assolís la declaració desitjada. Quan una casa ha inspirat tan bona literatura i porta al damunt tanta càrrega afectiva, ja no hi ha dubte que ha esdevingut un veritable monument.

Joan Teixidor, glossador immillorable del Mas Ventós.

El dia que les barques tornin a Pedret

Després de molts anys d'abandó, el barri gironí de Pedret ha tornat a ser atès. S'ha refet la carretera, s'ha salvat el monòlit commemoratiu, s'han plantat arbres i s'han creat jardins. Ara diuen que un petit embarca-

paperets

- Reiteració sospitosa en el protocol d'agermanament amb Albi: "Els alcaldes, *lliurement* elegits pels ciutadans... conscients que l'esperit de *llibertat* va lligat als drets que vàrem conquerir, i en la consideració que l'obra de la història ha de tenir continuïtat en un món d'amplis horitzons però que serà veritablement humà en la mesura en què els homes visquin *lliurement* en ciutats *lliures*..." Penso en el poema de Paul Eluard *Je te nomme, liberté*. Santa paraula! A vegades no la podem dir, i a vegades ens n'omplim massa la boca. En tot cas, caldria no usar el seu nom en va.

- L'alcalde de Girona, en el seu discurs d'Albi, va parlar de "la ciutat que s'amaga darrera la cortina de fum de la fàbrica de paper de Sarrià de Ter". Aquest estrany circumloqui era gairebé obligat: conten que, en començar els contactes entre els dos ajuntaments, els regidors albigesos no veien gens clar perquè havien d'emparentar amb Girona, si no era més que aquella ciutat envaïda per un fum pudent que havien endevinat, del cotxe estant, en passar per l'autopista.

**Laissez vous tenter
par GIRONA
C'est pas difficile!**

(autoroute 195 Km) | Par car. départ gare des SNCF (1 heure 45 minutes 90 FF aller et retour)

- *Girona, cal anar-hi* era un eslògan insípid, però això de *Girona m'enamora* sembla passat de rosca. La Institució Firal encara ha anat més lluny, i ha promogut fa poc a Perpinyà aquesta recomanació: "*laissez vous tenter par Girona*". Estranya metamorfosi: de la ciutat clerical, reclosa i insòpida, hem passat de sobte a la ciutat temptadora? Potser ens ho hauríem de fer mirar.

- Val a dir que els olotins tampoc no han tingut sort. El seu flamant eslògan *Olot... és natural!* recorda perillosament dos anuncis televisius: el de l'*Avecrem* i el del *Tomate frito Solís*.

Pedret, en una visió romàntica de Pons Martí.

dor, amb moll i escullera, permetrà les passejades en barca per les aigües tot just barrejades del Ter i de l'Onyar.

Si això s'esdevé, no farem més que retornar al passat. Durant el primer terç d'aquest segle, les barques amarrades al peu del camí eren un element fonamental de la fesomia de Pedret: elles donaven fe de la realitat fluvial de Girona i suplien l'absència d'un mar massa llunyà. Els habitants del barri les feien servir per anar fins a les hortes que conreaven a l'altra riba. Els ciutadans de l'interior les llogaven, a la tarda, quan anaven a prendre l'aigua picant que brollava de les margues nummulítiques de Montjuïc. L'any 1910, al seu llibre *Gerundianes*, Josep Grahit i Grau descriu aquest costum amb una ingènua grandiloqüència: "I van, els pacífics moradors de la ciutat grisa, a endinsar-se perillosament dintre els bots, per realitzar una excursió per l'aigua fluvial... Captards de jorns estivals, nits plenilunars, càlides nits de claríssima celèstia, és el temps propici".

Ara, doncs, segons diuen, les barques tornaran. L'espectacle de la nova navegació s'assemblarà poc a la descripció lírica de Grahit, a les velles fotografies de Fagnoli, i encara menys a la romàntica pintura que va fer Pons Martí. La sorollosa carretera farà impossible el silenci, i uns quants edificis absurds trencaran la màgica silueta del clàssic teló de fons. Malgrat això, el dia que les barques tornin a Pedret, la Girona llançada cap al demà haurà recuperat un altre dels seus antics valors i haurà fet bona, un cop més, la paradoxa de Rahola: "com més enyoro el futur, més m'estimo el passat".

La nova navegació per Pedret s'assemblarà poc a les velles fotografies.